

БЕЗДОМНИ.

Разказъ, иллюстриранъ отъ Д. Гюдженовъ.

I.

Банката се подигна на пръсти и погледна презъ прозореца. Голѣмата сладкарница гъмжеше отъ хора. Четирма свирачи свирѣха нѣщо весело и хубаво. Единъ прислужникъ, облеченъ въ чисти бѣли дрехи, сновѣше около маситѣ.

— Тука трѣбва да се влѣзе, — помисли Банката и потрѣпна отъ студъ. — Топло е и хора много.

Петъ-шестъ души излизаха. Той се мушна помежду имъ и влѣзе незабелязано. Хитритѣ му, сини очи зашариха насамъ-нататъкъ. Той се сви въ жгѣла, задъ вратата и сякашъ задрѣма. Ненадейно, изподъ палтото му нѣщо шавна. А следъ това, току до бузата му, се подаде една остра муцунка.

— Шт, Палешко! — перна Банката муцунката. — Мирно!

Острата муцунка се гушна бързишкомъ подъ палтото му и се спотаи.

Свирачитѣ забързаха, заситниха и спрѣха отведнажъ. Хората заржкоплескаха. Почнаха се шумни разговори. Сладкарницата заприлича на единъ голѣмъ бръмчашъ кошеръ.

Банката разкопча палтото си и пошепна тихичко: — Хопъ, Палешко!

Острата муцунка надзърна пѣргаво и близна съ езика си студената ржка на Банката.

— Хайде!

Изъ пазвата на Банката изрипна едно малко кученце и се покатери на рамото му.

— Готово, господа! — звѣнна ясенъ, детински гласъ и накара всички да замълчатъ. Хората впериха очи къмъ жгѣла, задъ вратата.

— Палешко, почни!

Палешко се шмулна съ главата надолу и тупна леко на земята. Следъ това направи рогачъ и застана „слушъ“.

Банката съблече палтото си и остана само по една пѣстра, безржжавна моряшка фланела. Тѣнkitѣ му, жилести ржце бѣха зачервени отъ студъ. Той се изпжчи и